

ת"פ 70585/05/19 - מדינת ישראל נגד מוניר דראושה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 70585-05-19 מדינת ישראל נ' דראושה

בפני	כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	מוניר דראושה

גזר דין

ביום 04.01.2016 חרב עליה עולמה של משפחת אסף. ויטאלי, אב המשפחה, יצא לעמל יומו בשעות הבוקר כמפעיל מנוף ובמסגרת עבודתו עלה לתקרה אשר כפי שיפורט להלן לא הייתה בטוחה לעליה עליה, נפל ומותו נגרם.

בפתח הדיון היום שמעתי את דבריה הכואבים של האלמנה אשר פירטה כיצד חרף חלוף השנים הכאב אינו מרפה ממנה ומשלוש הבנות אשר נאלצות לגדול ללא אב, ובהן צעירת הבנות אשר הייתה כבת שנתיים ימים בעת שאביה נהרג, והיא אינה זוכרת אותו.

תאונת העבודה במסגרתה מצא ויטאלי את מותו, הפכה למרבה הצער לאחת מיני רבות בתופעה אשר כבר הוכרה כמכת מדינה, וחרף זאת כפי שיפורט בהמשך וכפי שעלה מטיעוני שני הצדדים בפניי, אינה נחקרת באופן מספק ואינה מביאה למרבה הצער להפסקת תאונות העבודה או למיצוי מספק של הדין עם מלוא המעורבים.

הנאשם שבפניי הודה בכתב האישום המתוקן כי שימש כמנהל עבודה מטעם חברה אשר הקימה בריכת מים. ביום 04.01.2016 הגיעו עובדי חברה אחרת ובה ויטאלי, על מנת להרכיב תקרה מעל הבריכה, כאשר שיטת העבודה הייתה כזו במסגרתה שהו שני עובדים על גבי התקרה המצויה 9 מטרים מעל הקרקע. תוך כדי הרכבת התקרה, נוצרו פתחים וחללים אשר לא גודרו מפני סכנת נפילה.

ויטאלי עלה על התקרה ללא רתמות בטיחות, והנאשם אשר הבחין בו על התקרה לא ווידא שהוא ירד ממנה בצורה בטוחה. ויטאלי החל לפסוע על התקרה, דרך באחד הפתחים אשר לא גודרו, ונפל אל מותו מגובה 9 מטרים.

הנאשם הודה במסגרת הסדר הטיעון כי בהיותו מנהל עבודה לא דאג שסביב פתחים בתקרה יותקן גידור נאות, הגם שידע כי ויטאלי ועובדים נוספים דורכים על התקרה במסגרת עבודות ההרכבה, וכן הודה הנאשם כי לא נהג כפי שמנהל מן היישוב היה נוהג.

על רקע זה, הודה הנאשם בביצוע עבירה של גרימת מוות ברשלנות.

במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים כי עניינו של הנאשם יופנה לקבלת תסקיר, וכי הצדדים יעתרו במשותף להפקדת פיצוי בסך 40,000 ש"ח לטובת אלמנתו של ויטאלי עובר לטיעונים לעונש. כן הוסכם כי יוטל של"צ על הנאשם, כאשר המחלוקת עוסקת בשאלת הרשעתו של הנאשם, וכפועל יוצא מכך, בשאלת הטלתו של מאסר מותנה.

כאמור בראשית הדברים, התופעה של תאונות עבודה הפכה למכת מדינה המתבטאת גם בפסיקת בית המשפט העליון. ברע"פ 2327/19, בעניין אדוארדו, אשר עניינו היה הפרת צו בטיחות ולא עבירה של גרימת מוות ברשלנות, ציין בית המשפט העליון -

"למרבה הצער, למרות החשיפה הציבורית לתאונות הרבות בענף הבנייה ולתוצאות הטרגיות של תאונות אלה, עדיין יש המזלזלים בהנחיות הבטיחות, דבר הגובה מחיר רב בחיי אדם. בעודי כותב החלטה זו, דווח בערוצי החדשות על אסון נוסף בענף הבנייה, ופורסם דבר קריסת מנוף באתר בניה אשר גבה את חייהם של 4 בני אדם. אין דוגמא מובהקת מכך לסיכון הגלום בתאונות הבנייה אף אם עדיין לא התבררו נסיבות התרחשות תאונה ספציפית זו. תאונות אלו, הגובות חיי אדם, אינן כורח המציאות או גזירה משמיים, והן ממחישות את הצורך להקפיד הקפדה יתרה על קוצו של יוד בכללי הבטיחות בענף הבניה, אשר נועדו לשמור על שלומם וביטחונם של העובדים בענף. ענישה הולמת ומרתיעה בשל הפרת כללי הבטיחות נחוצה לשם הגברת ההרתעה, ויש בה כדי לבטא את החומרה הרבה שיש לראות באי הציות לכללי הבטיחות בענף הבנייה".

באותו עניין, אשר קל עשרות מונים מעניינו, נותרה הרשעת הנאשם על כנה.

עוד אפנה לרע"פ 1322/20, בעניין נווה, במסגרתו עמד לדין מנהל עבודה אשר הורה למנוח לעמוד על גג שגובהו 6 מטרים. באותו מקרה דרך המנוח על גבי אחד מהלוחות, נפל וכך מצא את מותו. בית המשפט העליון התייחס לכך שתאונות העבודה מהוות מכת מדינה, וקבע כי השתת מאסר ממושך לנשיאה בעבודות שירות למי שהורשע בגרימת מוות ברשלנות בגין רשלנות בענף הבניה, אינה סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת. צוין כי המקרה מצטרף לאירועים דומים ההולכים ומתרבים, בהם משלם עובד בענף הבניה בנפשו, את מחיר הזלזול בהוראות הבטיחות, ועוד צוין כי יש להיאבק בתופעה זו בין היתר באמצעות השתת ענישה חמורה ומרתיעה.

על רקע דברים אלו, מקבלת אני את טיעוני המאשימה לפיהם העונש לו עותרים הצדדים במקרה זה חורג ממתחם העונש ההולם. הצדדים הצדיקו, כל אחד לפי טעמו, את החריגה מהמתחם, כאשר המשותף לטיעוני ב"כ הצדדים הוא קושי ראיתי משמעותי אשר התגלה במסגרת החקירה.

שמעתי בהקשר זה את טיעוני ב"כ הנאשם אשר בפעולות "חקירה" מינימאליות ופשוטות, התחקה אחר מסמכים המעידים על חקירת המשטרה שנוהלה. דומה כי הקשיים אשר נפרשו בפניי על ידי שני הצדדים, הינם קשיים אינהרנטיים למרבה הצער בחלק ניכר מהחקירות הנוגעות לתאונות עבודה, שעה שמתברר כי פעולות חקירה בסיסיות לא נעשו, שמא לא נעשו בזמן אמת. דומה כי הגיעה העת, בוודאי נוכח העובדה שתאונות העבודה הפכו כאמור למכת מדינה,

לבחון את טיב החקירות המתבצעות בתחום זה שהפך לדאבון הלב לנפוץ ופרוץ.

לא למותר להתעלם בהקשר זה מטענות הנאשם ובא כוחו לפיהן הגם שלכאורה עמד הנאשם בתנאים הפורמליים לביצוע העבודה, הוא חסר את הניסיון הנדרש. ניתן להלין, כפי שעשה הנאשם, על מעסיקיו, וייתכן שיש אמת בדבר ואולם אין בידי לקבוע זאת במסגרת גזר דין זה.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מחלקו של הנאשם אשר הופקד על תחום אשר יש בו באופן אינהרנטי סיכון וחרף זאת, כשל במלאכתו.

איני מתעלמת מהכאב אותו חווה גם הנאשם, ואותו חווה גם משפחתו כפי שעלה מדברי הנאשם עצמו ומדברי אשתו. פעמים רבות העומדים לדין בגין ביצוע עבירות אלו הינם אכן אנשים נורמטיביים אשר יצאו אף הם את ביתם בבוקרו של יום במטרה לבצע מלאכתם נאמנה, ולא התכוונו לגרום נזק לאחרים. ידיעת הנאשם כי במעשיו גרם למותו של אחר בוודאי מכבידה עליו ומטלטלת את עולמו כפי שעלה מדבריו, מדברי אשתו ומהתסקיר שהוגש בעניינו.

התסקיר מלמד כי הנאשם לוקח אחריות על מעשיו, כואב את התוצאה, והאירוע הותיר אצלו חוויה טראומטית שאינה מעובדת דיה.

איני מקלה ראש בחוויות אלו ובהתרשמות שירות המבחן כי קיימת אצל הנאשם נזקקות טיפולית גבוהה. עם זאת, אין בקשיים אלו אותם חווה הנאשם, ובקשיים הראייתיים אשר נטענו על ידי בא כוחו בכל הנוגע לחלקם של אחרים, כדי להצדיק הימנעות מהרשעה.

בחנתי את טענות ב"כ הנאשם באשר לחלקם של אחרים, ואת המסמכים אותם הציג בפניי מהם עולה כי במסגרת המרכז דיווחה החברה על מנהל עבודה אחר, ואולם אני סבורה כי קשיים אלו מקבלים ביטוי בעתירה העונשית המקלה אשר הוסכמה על ידי הצדדים, שכן אלמלא קשיים אלו, היה על פניו מקום לכל הפחות לבחון עתירה עונשית מחמירה יותר בהתאם להנחיית בית המשפט העליון אשר צוטטה לעיל.

אף לאחר שבחנתי את התנאים הנדרשים בהתאם להלכת כתב, ע"פ 2083/96, באתי לכלל מסקנה כי הנאשם אינו עומד באף לא אחד מהתנאים הנדרשים במסגרת הלכה זו.

ראשית נמצא כי בעבירה של גרם מוות ברשלנות, ככלל, אין מקום לטעמי לבחון את ביטול ההרשעה נוכח חומרת העבירה, חומרת התוצאה, הפגיעה בקדושת החיים והנזק שנגרם.

אף בבחינה מעבר לצורך של הנזק הנגרם לנאשם, מקבלת אני את טיעוני המאשימה לפיהם טענת הנאשם כי הרשעה עלולה למנוע ממנו לקבל עבודה במקומות רגישים הינה טענה אמורפית אשר לא נתמכה בפירוט כלשהו או בהנמקות.

בעניין זה אפנה לרע"פ 1240/19, בעניין בר לוי, במסגרתו ציין בית המשפט העליון כי גם אם עלולה להיפגע יכולתו של מבקש לשמש בתפקיד כלשהו, יש להותיר את הדין בדבר בידי הגורם המוסמך. הוטעם כי הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי לפיו משנמצא כי אדם ביצע עבירה אשר עלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים, מן הראוי שהדבר יהיה גלוי בפני גורמי הרישוי המוסמכים בעניין.

על רקע דברים אלו, אני סבורה כי לא ניתן שלא להורות על הרשעת הנאשם, ולפיכך מורשע הנאשם בדין.

לאחר כל האמור ובהתחשב בקשיים להם טענו הצדדים, אני מוצאת את ההסדר אליו הגיעו הצדדים ראוי, ומוצאת להוסיף אליו בהסכמת הצדדים, גם צו מבחן בהתאם להמלצת שירות המבחן.

הנאשם מזהר כי במידה ולא יבצע את צו המבחן ואת השל"צ, ניתן יהיה לשוב ולגזור את דינו ובכלל זה להטיל עליו עונשים חמורים יותר.

טרם סיום, אני מוצאת לפנות שוב אל האלמנה ואל 3 הבנות, אשר נאבקות באופן יומיומי להשיב את חייהן אל המסלול, ומקווה כי יצליחו לעשות כן.

נוכח דברים אלו, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה בה הורשע.

2. צו מבחן למשך שנה מהיום.

3. של"צ בהיקף של 200 שעות למשך שנה מהיום.

4. פיצוי בסך 40,000 ש"ח. הפיצוי הופקד בקופת בית המשפט ויועבר לאלמנתו של ויטאלי.

העתק הפרוטוקול יישלח לשירות המבחן.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, י' תמוז תש"פ, 02 יולי 2020, במעמד הצדדים.